

ἀλλὰ διὰ τοῦ κυβερνήτου τῆς Νεαπόλεως ἀπὸ δεκαπέντε ἤδη ἐτῶν ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦν ὁ ἐπιδεξιώτερος κατὰσκοπος, ὁ δραστηριώτερος πράκτωρ τῆς διοικήσεως καὶ τὸ ὠρελιμώτερον ὄργανον. Γνωρίζων κατὰ γράμμα ὡς ἐκ τῆς τέχνης τοῦ πάσης τὰς γωνίας τῆς Νεαπόλεως, εἰσδύων ἐννευ ὑπονοίας τινὸς καὶ εἰς τὰ ἀνάκτορα τῶν πλουσίων καὶ εἰς τὰς καλύβας τῶν ἐνδεδῶν, μεμυημένος πάντας τοὺς διαδρόμους καὶ πάντα τὰ ὑπόγεια καὶ τὰς κλίμακας, ἀληθὲς αἴλουρος ὅστις ἀρπάζει τὸν μὺν χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι προσέχει εἰς αὐτὸν, ὠρελούμενος ἐκ τῆς ἐμπιστοσύνης ἢ μᾶλλον ἐκ τῆς περιφρονήσεως πάντων ὅπως ἀκούη τοῦ λόγου καὶ μαντεύει τοὺς λογισμοὺς, ἀρπάζων τὰ μυστικὰ μετὰ τῆς αὐτῆς ὡς καὶ τοῦ; μὺς τέχνης, γνωρίζων τὰ πάντα ἐν ἐνὶ λόγῳ χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ οὐδεὶς, ὁ Βασίλειος ἦν διὰ τὸν ἀντιδασικέα, εἰς δὲ καθέκαστην ἐσπέρων ἔκκαμνε τὰς ἐκθέσεις του, ὅτι ἡ ἀστυνομία καὶ οἱ τηλεγράφοι εἰσὶ σήμερον διὰ τὰς κυβερνήσεις, μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι ὑπὸ τὸ πρόσχημα πιστοῦ καὶ βλακὸς ὑπηρετοῦ ἐτεκταίνεται τὸ μεγαλοφυὲς καὶ προδοτικὸν σχέδιον ὅπερ θέλει ἐκτεθῆ κατωτέρω. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ὁ Ἰωσήφ ἦτον ἄλλος Μακιαβέλης, ἄλλὰ ῥακενδύτης καὶ ἀπεχθὲς, δηλαδή ὁ ἐπιτηδειώτερος καὶ κινδυνωδέστερος τῶν Μακιαβελῶν.

Οὕτως, ἅμα ὁ ἀντιδασικεὺς ἐξησφαλίσθη εἰς τὸ Νέον Φρούριον, πρὶν ἢ ἐπιθεωρήσῃ τὰς φρουρὰς αὐτοῦ, πρὶν ἢ συμβουλευθῇ τοῦς μεγιστᾶνας καὶ ἀξιωματικούς του, ἐκλείσθη μόνος εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἔσυρε θώμικα τινα καὶ μακρὰν ἤχησε κωδωνίσκος, μετ' οὐ πολὺ δὲ ἡ μορφή τοῦ μυοθήρα ἀνεφάνη ὀπισθεν θύρας καλυπτομένης ὑπὸ εἰκόνης τοῦ Ῥαφαήλου.

(ἀκολουθεῖ).

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΑΤΡΙΣ ΚΑΙ ΕΡΩΣ.

(Ἀφιερῶται τῷ φίλῳ Ἀλκιβιάδῃ

Σ. Σεραφεῖμ.)

ΣΚΟΠΟΣ.

« La Costanza tiranno del core ».

ὦ Πατρίς μου! ἰδὲ τὴν ἀφίνω!

Ἄφες ἔτι ἐν δάκρῳ νὰ χύσω,

Εἶναι πταίσμα στιγμὴν ἂν δακρύσω;

Χθὲς ἀκόμη μετ' ἦτο Πατρίς.

Ὁ ἀγὼν τοῦ πολέμου τί εἶναι;

Τώρα μάρτυρος μάχομαι πάλιν,

Τὴν σεμνὴν τῆς ἀφίνω ἀγκάλην,

Ἐν ᾧ πάλαι μετ' ἦτο Πατρίς.

ὦ Θεέ! ἡ Πατρίς καὶ ὁ Ἔρως

Ἐν ἔχουν τὴν φύσιν ὁμοίαν,

Πῶς με τόσῃν κυτοπουνται μανίαν,

Δὲν εἶν', ἔρως, Θεέ, κ' ἡ Πατρίς;

Εἶναι νύξ καὶ τὰ πάντα κοιμῶνται!

Γλυκὺς ὕπνος τὴν πλᾶσιν εὐφραίνει. . .

Πλὴν ὁ Ἔρως ἀκοίμητος μένει,

Πλὴν ἀκοίμητος μέν' ἡ Πατρίς.

Ἡ Πατρίς! . . τὴν ζωὴν εἰς ἐκείνην,

Τὴν καρδίαν εἰς Σὲ γλυκὺ φῶς μου. . .

Ἡ καρδία ἃς γίνῃ Θεός μου,

Πλὴν καὶ τύχης Θεός — ἡ Πατρίς.

ὦ χλωμή, πονεμένη μου φίλη!

Τὴν στολὴν τῶν δακρύων ἐνδύσου,

Δακρυσμένη μετ' ἐλγ' ἡ μορφή σου,

Μειδιῶσα μ' εὐφραίν' ἡ Πατρίς.

(Ἰπὸ ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΑΡΑΣΧΟΓ.)

ΧΡΟΝΙΚΑ

Πολυχρόνιος ἦτον ἡ σιωπὴ τοῦ Εὐθυβούλου, ἀλλὰ καὶ τὰ συμβάντα τόσον ἔκτακτα, τόσον γιγαντιαία, ὥστε ἀδύνατον νὰ μὴ προσκρούσῃ εἰς τὰ κεκτημένα δικαιώματα τῆς κατοχῆς ἐξιστορῶν ταῦτα, πρὸ ὀφθαλμῶν μάλιστα ἔχων τὴν ἐπιβεβλημένην σιωπὴν τῶν δύο συναδελφῶν του καὶ τὸ τοῦ Ἀλεξ. Σούτσου εἶρ' ἐλεύθερος ὁ τύπος φθάσει μόνον νὰ μὴ γράφῃς. Ἡμεῖς δὲν ἀμφιβάλλομεν περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ συμμαχικοῦ στρατοῦ ἐν Σεβαστουπόλει, ἀφοῦ μάλιστα τὸ Πανελλήνιον καὶ ἡ ἐφημερίς τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ βεβαιοῦσιν· ἀλλ' ὁ κόσμος ὁ Ἑλληνικὸς, τὸ πλῆθος τῆς Ἑλλάδος, ἄλλως πως φρονεῖ· ἃς ἀφήσωμεν ἕκαστον νὰ ἔχῃ τὰς πεποιθήσεις του, ὁ δὲ πανδαμάτωρ χρόνος εἶθε νὰ διασκεδάσῃ ἐν τὸς ὀλίγου τὴν ἀρκετικὴν οὐμίχλην ἧτις ἐπισκιάζει τὴν ὄρασιν καὶ σκοτίζει τὸν νοῦν τινῶν.

Ἐπιθυμοῦμεν φίλε ἀναγνώστα νὰ μάθῃς τὰ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ διατρέχοντα, ἔχεις δίκαιον, θέλω εὐχαριστήσῃ ἐν μέρει τὴν περιέργειάν σου, ἀλλὰ μὴ λησμονεῖς τὰς περιστάσεις. . .

ἔχομεν καὶ τώρα ὡς καὶ ἄλλοτε ἐπὶ ὑπουργοὺς καὶ ὀκτώ ὑπουργεῖα· ἐννοεῖς βεβαίως ὅτι εἰς ἐξ αὐτῶν φέρεται ἐπὶ τῶν ὤμων του δύο φορτία. Ἰπουργικὰ συμβούλια καθημερινῶς συγκροτοῦνται παρέχοντα ἐγγυήσεις, ὅτι τὸ σύνταγμα ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν θέλει γίνῃ πραγματικὴ ἀλήθεια· ἡ σύμπνοια βασιλεύει μετὰ τῶν ὑπουργῶν, ἡ λυκοφιλία συμβαδίζει, ἡ ἐχθροφιλία δὲν μηδενίζεται ὡς ἄλλοτε εἰς τὰς αἰθούσας τῶν πατέρων τοῦ ἔθνους· ἡ τῶν ἰδιωτῶν, ἀλλὰ μόνον εἰς ἐκείνας τῶν

Πρέσβων. Ἄν δὲν βλέπῃ τις εἰσέτι τὴν πρόδον, βλέπει ὅμως τὸν Πατέρα τῆς Προόδου συμβαδίζοντα μετὰ τῶν τέκνων του καὶ περὶ αὐτῶν μεριμνῶντα.

Ἡ πρώτη ἀρχὴ τοῦ συνταγματικοῦ πολιτεύματος ἐφηρμόσθη κατὰ γράμμα, ὁ βασιλεὺς βασιλεύει καὶ δὲν κυβερνᾷ· εὐχόμεθα νὰ τεθῶσιν εἰς ἐνέργειαν καὶ πολλαὶ ἄλλαι οὐσιώδεις, ἡ ἐλευθερία ἐκλογῇ τῶν βουλευτῶν, ἡ ἄνευ πλαγίου σκοποῦ, ἐκ μέρους τινῶν ὑπουργῶν, διεύθυνσις τῶν πραγμάτων τοῦ Κράτους, ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἀρετῆς, ἡ τιμωρία τῆς κακίας . . .

Τῶν βουλευτικῶν σωμάτων ἡ σύνδοδος ἀνεβλήθη ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας, διὰ τὴν συμβᾶσαν ὡς φαίνεται πυρκαϊάν, ἥτις ἀπετέφρωσε τὰ δημόσια καταστήματα τῶν συνεδριάσεων. Ὁ Θεὸς κηδεταὶ τῆς Ἑλλάδος· τὸ Σύνταγμα διὰ τὸ ὅποιον τόσους πόνους κατέβαλεν ἡ ἐθνικὴ συνέλευσις, ἐσώθη παρ' ἐνὸς ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ φιλέλληρος· ἂν ὁ πρῶτος τύπος αὗτος χάρτης ἐγένετο παρανόημα τοῦ πυρός, τὰς συνεπείας τοῦ πλουτίμου τούτου θησαυροῦ ἤθελε τὰς συναισθανθῆ ὀλόκληρον τὸ ἔθνος.

Ὁ βουλευτὴς ἔλαβε πραγματικὴν ζημίαν τριακοσίων τριάκοντα τριῶν δραχμῶν, ὁ Γερουσιαστὴς ἐξακοσίων ἐξήκοντα ἑξ, τὸ δὲ κεντρικὸν ταμεῖον κέρδος 75 χιλιάδας δραχμῶν· ἂν ὁ μὴ γένοιτο, ἡ ζημία αὕτη ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ ἑξ μῆνας, ἡ Ἑλλὰς θέλει ἀραγε πενθοφορήσῃ διὰ τὴν οἰκονομίαν τοῦ ἡμίσεως ἑκατομυρίου; . . .

Ἄς ἔλθωμεν τώρα καὶ εἰς τὰ λυπηρότερα. Τὴν 15 τοῦ παρελθόντος ἡ μάστιξ τῆς Χολέρας ἐνέσκηψεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν μὲ μεγίστην ὀρμὴν, καὶ τὰς δύο πρώτας ἡμέρας ἡ πόλις ἐθρήνησε πλεον τῶν τεσσαράκοντα θυμάτων ἐκ γυναικῶν οἰκογενειῶν· ἀλλ' ἐν ᾧ ἡ λύπη ἐκυρίευσεν ἀπαξάπαντας, κωμικαὶ σκηναὶ συνέβαινον εἰς τὴν πόλιν. Τὸ πανεπιστήμιον, τὰ γυμνάσια, ὅλα τὰ δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ σχολεῖα ἐσχόλασαν ὡς ἐκ συνθήματος, οἱ δὲ μαθηταὶ ἔτρεχον τὰς ἀγυῖας ὡς ἂν τοὺς ἐδίωκε φάσμα τι τρομακτικόν· ἡ μίσθωσις τῶν ἀμαζῶν ἀνέβη εἰς δεκαπλάσιαν τιμὴν, οἱ δειλότεροι ἔφερον ὑπὸ μάλης, προσκέφαλα καὶ ἐνδύματα, ἄλλοι πάλιν φοβηθέντες μήπως ὁ εἰδεχθῇ χάρος γνωρίσῃ αὐτοὺς καθ' ὁδὸν καὶ τοὺς σταματήσῃ, καλύψαντες τὴν κεφαλὴν των μὲ τὰ ἐφαπλώματα ἐδράμον εἰς Πειραιᾶ διὰ νὰ σωθῶσιν εἰς τὰ πλοῖα.

Οἱ πλείστοι ὑπάλληλοι τῶν ὑπουργείων ἐδραπέτευσαν ἐκ τῆς θέσεώς των, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης εἰδοποιήσεως εἰς Ἐλευσίνα, Μέγαρα, Κόρινθον . . . φαινόμενον περιεργον! ὁ φόβος ἦτο πανικός· ἡ δὲ δειλία ἔστησε τὸ βασιλεῖόν της εἰς Κηφισίαν, Περγέλην καὶ Ἀμαρύνσιον.

Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ μέγας οὗτος ὀλοολυγμὸς ἱπικράτει εἰς τὴν πόλιν, ἔναι τῶν Κυριῶν λησμονήσασαι τὸν καλλωπισμὸν ἔμειναν ὥχραι καὶ πολλὰ ἀνέκδοτα παραγνώρισεως ἠκολούθησαν· μό-

νον αἱ Ἀμαζόνες ἐδείκνυν γεναιότητα περιτρέχουσαι τὰς ἀγυῖας! . . . Νεῖανις τις εὐρίσκετο εἰς τὸν θάλαμον τοῦ καλλωπισμοῦ της, ὅτε ὁ πατήρ της ὅλος ἐντρομος ἐλθὼν διηγεῖτο τὰ περὶ χολέρας. Ἡ ἀθῶα κόρη λησμονήσασα ὅτι τὴν μίαν μόνην παρειὰν εἶχε μεταβάλλει εἰς γυναικὴν ῥόδον (διότι ἡγάπα τὸ ἄνθος τοῦτο καθ' ὑπερβολὴν) ἐξῆλθε εἰς τὴν αἵθουσάν ἔπου ἦσαν ξένοι· εἰ περιεστῶτες ἐκθαμβοὶ διὰ τὴν παραμόρφωσιν ἐγέλων, ἐπονομάσαντες αὐτὴν κέρην διπρόσωπον.

Ἰδεὺ καὶ τινα ἀνέκδοτα· εἰς ὑποδηματοποιὸς νομίσας ὅτι προσεβλήθη ἀπὸ τῆς χολέρας ἐρρίφθη εἰς τὴν κλίνην παραγγεῖλος ἕνα τῶν ἐργατῶν του νὰ τὸν τρίψῃ διὰ τῆς ἀλοιφῆς, αὗτος δὲ ἀντὶ τούτης λαμβάνει βαρὴν τῶν ὑποδημάτων καὶ χρωματίζει τὴν κοιλίαν τοῦ κυρίου του. Ἰδὼν δὲ ὁ ἀσθενὴς ὅτι τὸ δέρμα του ἔγινε μελανόν, ἐπικαλεῖται θρηνῶν τὴν βοήθειαν τοῦ Ἀσκήπιοι, ἔς τις ἔσωσε τὸν ὑποδηματοποιὸν ἀπὸ τὸν κίνδυνον, ἀνακαλύψας εἰς αὐτὸν τὴν ἀπάτην του.

Ἔτερος σπουδαστὴς ἀνεχώρει ἑφιππος διὰ Πειραιᾶ, ὅτε τῷ ἐφάνη ὅτι αἰσθάνεται γουργουρῶν, σταματᾷ τὸν ἵππον του, πρὶν εἶναι ὑγιῆς, ἐκκινεῖ πάλιν, μόλις προβαίνει ὀλίγα βήματα καὶ τὰ γουργουρητὰ ἐξακολουθοῦσι, τρέχει λοιπὸν εἰς τὸν ἱατρὸν, ἐξοχώτατε τῷ λέγει, πάσχω ἀπὸ γουργουρητὰ . . . ἀλλ' ὁ ἱατρὸς παρατηρεῖ τὸν σφιγμὸν του. Τώρα τί αἰσθάνεσαι; — Οὐδὲν, ἀλλὰ μόλις ἀναβαίνω τὸν ἵππον καὶ ἀκούω τὴν κοιλίαν μου γουργουρίζουσαν. Ὁ ἱατρὸς ὅστις ἦτον πνευματωδέστερος τοῦ σπουδαστοῦ ἐνόησε τί τρέχει, ἱππεύει τὸν ἴδιον ἵππον καὶ πραγματικῶς ἀκούει τὰ γουργουρητὰ τοῦ ζώου. — Νέε, ὁ φόβος ἀποκατέστησε τὴν φαντασίαν σου ζωηράν· οἰκισιοποιεῖσαι ξένα γουργουρητὰ τοῦ ἵππου σου, σοὶ ἐγγιῶμαι ὅτι δὲν ἀποθνήσκεις μέχρι τῆς αὔριου.

Πρὸς ὑμᾶς τώρα στρέφω τὸν λόγον φιλέμευσι ἀναγνώστριαι. Τὰ τελευταῖα ταῦτα τρόπαια τοῦ Γοργίου, τῶν ἔργων καὶ ἡμερῶν, ἔφερον τὸν Εὐθύβουλον εἰς αὐπνίαν, ματαίως ἐπάσχισε νὰ διασκεδάσῃ τὸ κακὸν τοῦτο διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἐφημερίδων ἡ *Ἀνατολὴ* καὶ ἡ *Φήμη*· τὰ ἰσχυρότατα ταῦτα ἀντιφάρμακα δὲν ἔφερον ἀποτέλεσμα· τρεῖς ὀλοκλήρους νύκτας ὁ Μορφεὺς τὸν εἶχεν ἐγκαταλείψει, ὁ δὲ δυστυχὴς ἐβασανίζετο, ἐνῷ αἰφνης ὁ ἱατρὸς τοῦ χωρίου παρουσιάζεται ὡς ἄγγελος ἐμπροσθέν του διὰ νὰ χύσῃ βάσασμον εἰς τὰς πληγὰς του. — Εἰσθε ἀσθενεῖς; ἐρωτᾷ ὁ ἔξοχώτατος τὸν Εὐθύβουλον. — Μάλιστα. — Πάσχετε ἀπὸ ναυτίαςιν, ἀπὸ γουργουρισμῶν . . . δεινὸν γὰρ τόδε, δίδω ὑμῖν τὸ ἀντιχολερικόν. — Ἰατρὲ λανθάνετε, δὲν πάσχω οὐδὲν ἐκ τῶν ὧσων μοὶ ἀπαριθμήσατε, μόνον ἀπὸ αὐπνίας. — Τί λέγεις ἄνερ! ὁ σφρημὸς ἰσχυρὸς, οἱ ὀφθαλμοὶ πύρινοι, ὀργίλοι, συμπτώματα ἀπαξάπαντα χολερικά. — Δότε μοι ἀντιφάρμακον διὰ

τὴν αὐπνίαν. — Ἐσπούδασα εἰς Περσίους τὴν ἱατρικὴν, ἔχω διπλῶμα δόκτωρος, ἤκουσα τοὺς καλλιτέρους καθηγητὰς τὸν *Γρυλὸν, Παρὸν, Ρυσὸν*... — Ἐξοχώτατε τὴν συνταγὴν, διότι αἰσθάνομαι τὸν ὕπνον ἐπανερχόμενον ἤδη.

— Σταγόνας δύο χύσον ὀπίου
Εἰς ἀγνὸν ὕδωρ τοῦ πηγαδίου,
Ἐν τῇ φιάλῃ δ' ἀνάμειξέ το,
Καί ἐν τῷ λάρυγγι στράγγισέ το.

Εἶθε ποιητὴς ἱατρὲ· — Οὐχὶ ἀλλ' ἡ ποίησις φυσικὸν προτέρημα ἐστὶ, ὃ ἐκνεότητός μου κατέχω. — Ὁ ὕπνος ἐπενήλθε, σὰς εὐχαριστῶ, λάβετε τὴν πληρωμὴν.

Ἄς μεταβῶμεν μίαν στιγμὴν εἰς τὰς πλησιέστερας ἐξοχὰς τῆς Κηρησίας. Βλέπεις τὸν κομψὸν τοῦτον νεανίαν, τὸν καθημερινῶς ἐκ Μικρουσίου ἐρχόμενον, ἔλεγε νεανίς τις πνευματώδης, ὑπὸ τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν καθημένη, εἰς τὴν μελανόφθαλμον κόρην τοῦ χωρίου τὴν καρδιεγέρτιν τῆς Ἀθηναϊκῆς νεολαίας· εἶναι ὁ κατὰ φαντασίαν ἐργολάβος. — Φιλτάτη! ὑμεῖς δὲν πρέπει νὰ τοὺς ὀνομάζωμεν ἐργολάβους ἀλλὰ γεωμέτρους ἐπὶ τὸ εὐφημότερον γνωρίζεις ὅτι εἰς ὅλας τὰς ἀρχιτεκτονικὰς ἐργασίας οἱ ἐργολάβοι πάντοτε ἐπονται τῶν γεωμετρῶν. — Ἐστὼ ὁ νέος οὗτος εἶναι ὑποχρεωτικός, στέλλει ἀνθοδέσμας εἰς τὴν... στίχους ἀντιγεγραμμένους εἰς ἄλλην... ἐρυθρίζῃ ὅταν τις τὸν ἐκτοξέσῃ ἐν βλέμμα μόνον εἰ καὶ ἀμφίβολον, εἶναι κάλλιστος... — Θέλεις νὰ εἶπῃς ὅτι ἐρᾷ αὐτὸς ἐκωτοῦ. — Μὴ εἶσαι φιλάτῃ τὸσον αὐστηρὰ, διότι καὶ ἡ νεολαία θέλει μᾶς μετρήσει μὲ τὸν αὐτὸν πῆχυν. — Εἰπέ μου ἐγνώρισες τὸν χαρακτῆρα τοῦ Φιλοστράτου; — Νομίζω ὅτι εἶναι εἰς ἄκρον πρόσχαρις καὶ πνευματώδης, προσποιεῖται ὅμως ὅτι ἐνδιαφέρεται εἰς τὴν συναναστροφὴν τῶν κορασίων· νέος εὐθυμος, κρατῶν ἀείποτε πολιτικὰς ἐφημερίδας ἀνὰ χεῖρας, οὐχὶ διηγήματα, ὁμοιάζει τὸ ἄσφατον πτηνὸν τὸ ὁποῖον εὐχαρίστως ἵπταται ὑπὲρ τὸν ὀρίζοντα, καὶ κελαδεῖ πρὸς φιλαρέσκειαν μόνον. — Περὶ δὲ τοῦ Γεωργίου; — Εἶναι νέος χρηστός ἀλλὰ σκεπτικός, μελαγχολικός, πρέπει νὰ αἰσθάνεται ἐνδόμυχόν τινα λύπην· ἴσως τὸ σπῆλαιον τῶν Νυμφῶν ἐπασχολεῖ τὴν καρδίαν του· ἡ Ἀθηναίς τις... — Περὶ δὲ τοῦ Μαρκεσίου, — Εἶναι τῆς ὑψηλῆς συμπεριφορᾶς, γεωμέτρης τοῦ Β'. τμήματος τῆς πόλεως, σκωπτικός εἰς ἄκρον, ἀλλὰ καλοκάγαθος ἔχων τὴν καρδίαν εὐλύγιστον. — Ἄς σιωπήσωμεν· ἔλεπα τὸν κλάδον τῆς ἐλαίας ταύτης πρὸς ἡμᾶς κλίνοντα, κακὸς οἰωρὸς.

Ὁ Γοργίας μὲ τὴν διήγησιν τῆς παρελθούσης δεκαπενθήμερου, ἔφερε πραγματικὴν ἐπανάστασιν εἰς Κηρησίαν, ἔλεγε θελκτικωτάτη τις Κυρία ὑπανδρος εἰς αἰσθηματίαν χῆρον πρὸς Θεοῦ! ἦτο ποτὲ δυνατόν ὁ ἀδιάκριτος νὰ εἰσδύσῃ λαθραίως εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον μας, νὰ εἶπῃ « ὅτι αἱ νύμφαι » τῆς Κηρησίας ὡς ἐκ τῆς μεγίστης φιλοφροσύ-

« νης τῶν Ἀγγλῶν μόνον οὐ διεκυντέρευσαν εἰς » τὸ Ἀγγλικὸν στρατόπεδον ἐν Πεντέλῃ, ὅτι » πολλοὶ ἐκ τῶν ὠραιότερων πιστοὶ εἰς τὰ αἰσθηματικά των δὲν ἐτίμησαν τὰς ρευματίας τὰς ἄντρα, τὰς σκιάς, ἢ τοὺς χοροὺς τοὺς διδομένους εἰς ὑπογεῖους, αἰθούσας, καὶ τοῦτο μετὰ » προηγουμένας διαπραγματεύσεις καὶ οὐλτιμὰτα » νὰ ἐνσπείρῃ ἀντιζηλίαν, νὰ προσβάλλῃ μικρὰς φιλοτιμίας εἰκονίσας κολακευτικῶς τὴν ὠραιότεραν οὕτως » ῥαδινὴν μὲν τὸ σῶμα, ἐρατεινὴν δὲ » τὸ ἦθος, ὑπαρχος δὲ ὡς ῥόδον λευκὸν, γλυκεῖα » δὲ ὡς ἡ αὖρα τοῦ ἔαρος, καὶ ἀγνὰ βέλη ἐρώτων » τοξέουσα εἰς πᾶσαν ῥοπὴν τῶν μαύρων καὶ » μεγάλων ὀφθαλμῶν της; »

Ἄν αἱ κυρίαι τὰς ὁποίας προσβάλλει τὸσον ἀποτόμως ἔλεγον καὶ αὐταί, ὁ Γοργίας ματαιῶς πρὸ χρόνων ζητεῖ νὰ νυμφευθῇ, δὲν εὐρίσκει σύντροφον διότι εἶναι Γοργίας, ἡ ἀλήθεια αὕτη δὲν ἤθελε τὸν δυσχεροῦσται;

Ποῖον εἶναι τὸ ὠραιότερον ἄνθος εἰς Κηρησίαν; ἐσυχίζου ἐν μιᾷ ἐσπέρᾳ οἱ καταφυγόντες ἐκεῖ νεανίαι ὡς ἐκ τοῦ τρόμου τῆς χολέρας· ὁ εἷς ἔλεγε, τὸ Ῥόδον, ἕτερος τὴν Καμέλιαν ἄλλος τὸν Κρίνον, τὴν Ῥοδοδάφνην εἷς καὶ μόνος, ὁ Εὐθύδουλος τὸν Ἰάκινθον.

Ἰδοὺ καὶ οὐσιωδέστερα. Τὰ βουλευτικὰ σώματα ἐτέθησαν ὑπὸ τὰς πτέρυγας τοῦ Πανεπιστημίου· πρόδοος!!! ὁ βουλευτὴς δὲν θὰ ἐκφωνῇ πλέον ἀπὸ τοῦ βήματος οὐδεὶς δίδει τὴν ψήφον του ἐπὶ πιστώσει, οὐδ' ὁ Γερουσιαστὴς θέλει ὀνομάζει τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων *φυλλίδες*, διότι οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου θέλουσιν εἶσθαι οἱ ὀδηγοὶ καὶ διδάσκαλοι αὐτῶν. — Εἷς εὐφυὲς νέος ὡς πρῶτον δοκίμιον τῆς ποιητικῆς ἱκανότητός του συνέταξεν ἔλεγείον τὰς *Δάφνας*, διὰ τὸν φόρον τῆς Τονέρας. — Πολλοὶ τῶν οἰκογενειῶν μείνασαι εἰς Ἀθήνας, συνεδριάξουσιν πρὸς διασκέδασιν· τὰ *τροπικὰ κεντήματα* εἶναι τοῦ συρμοῦ, ἀλλ' εἰς τὰς ἐσπερινὰς συναναστροφὰς δὲν ἐξέλειπεν ἡ κατῳφθαλμία· εἰς μίαν δὲ μόνον βασιλεύει ἡ *εὐφροσύνη*. — Ἡ θελκτικὴ Χρυσάλλις τοῦ Βοσπόρου ποῦ εὐρίσκεται; ἐρωτῶσιν αἱ συναδελφαί της· κατάκλειστος, περίλυπος, ἀναπέπτει πρὸς ὕψιστον τὰς δεήσεις της ὅπως ἡ φθοροποιὰ νόσος ἐκλείψῃ.

ΕΤΘΓΒΟΛΟΣ.

ΠΕΡΙΔΗΨΙΣ.

Ἀνδρέας Χενιέρος, συνέχεια. — Ἡ Μικρὰ Βασιλίσσα, συνέχεια. — Περὶ ἀνατροφῆς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. — Ὁ τάφος τοῦ Γ. Ποβλικίου Βιζούλου. — Ὀκταήμερος βασιλεία, ἡ ἱστορία τοῦ Μαζανέλου, συνέχεια. — Ποίησις, Πατρὶς καὶ Ἑρως. — Χρονικά.

Εἰκονογραφία — Ὁ Δοῦξ Ἀρκος